

Arrest

nr. 326 390 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Doman, district Tahab te provincie Kapisa. U woonde er tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw moeder, uw twee broers, uw zus en uw verloofde. Uw vader stierf jaren geleden aan de gevolgen van een hartaanval.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U verklaart dat u ongeveer zes maanden voor de machtsovername door de taliban een tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie aanvatte. Omwille van deze tewerkstelling zag u zich genoodzaakt om op 25 of 26 augustus 2021 Afghanistan te ontvluchten.

Vervolgens reisde u via Pakistan en Iran richting Europa. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 19 juli 2023

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie onder de toenmalige regering gedood te worden.

Ter staving van uw verzoek legt volgende documenten voor: kopieën van diverse documenten van uw tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst slaagde u er niet in om uw beweerde identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Bij uw gehoor d.d. 19 juli 2024 legde u immers geen taskara noch enig identiteitsbewijs neer, dit gezien u beweert dat zowel uw taskara als uw paspoort nog in uw dorp liggen (Verklaring DVZ, vraag 26.). Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Het CGVS stelt verder vast dat uw antwoorden inzake uw vermeende tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) weinig weten te overtuigen.

Zo kan in eerste instantie, om diverse redenen, weinig geloof gehecht worden aan de redenen waarom u besloot om zich bij de ALP aan te sluiten. U verklaart dat u vroeger door de taliban werd lastig gevallen en o.m. gevraagd werd om deel te nemen aan acties, waaronder het plaatsen van een 'jerrycanbom' aan een controlepost van het leger (CGVS, pg. 11, 12, 14, 15, 25). Omwille van deze problemen met de taliban werd u, naar uw verklaringen, gedwongen om naar de overheid te gaan teneinde rust te vinden (CGVS, pg. 11, 13, 15).

Ten eerste stelt het CGVS dienaangaande vast dat het allerm minst logisch is dat u zich in uw zoektocht naar rust bij de ALP aansloot. Met een aansluiting bij de politiediensten kon u immers logischerwijze verwachten dat u net meer in het vizier van de taliban zou lopen en u uw eigen leven – en bij uitbreiding het leven van uw familie – in gevaar bracht. Tegen dit licht raakt het bijgevolg kant noch wal dat u deze rust zocht door één van de aartsvijanden van de taliban te vervoegen.

Wat betreft uw verklaringen als zou de taliban gepoogd te hebben u aan te zetten om bepaalde opdrachten voor hen uit te voeren (CGVS, pg. 11, 12, 14, 15, 25), dient er voorts op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, naar uw verklaringen werd u enkel door de taliban aangesproken gezien ze een probleem hadden met jongeren (CGVS, pg. 11, 25), zelf niet gedood wilden worden (CGVS, pg. 25) en u de regio goed kende (CGVS, *ibid.*).

Ten slotte acht het CGVS het merkwaardig dat u, voorafgaand aan uw gehoor d.d. 19 juli 2024 bij het CGVS, gedurende uw asielprocedure met geen woord repte over de voornoemde problemen met de taliban. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u nooit vragen gesteld werden en/of informatie gevraagd (CGVS, pg. 13). Het CGVS merkt dienaangaande op dat u nochtans letterlijk gevraagd werd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5), dat u gevraagd werd of u persoonlijk werd bedreigd (Vragenlijst CGVS, *ibid.*), dat er navolgend gevraagd werd of u

voor de rest nog problemen had (Vragenlijst CGVS, *ibid.*), dat de vraag gesteld werd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had met autoriteiten, medeburgers en/of problemen van algemene aard (Vragenlijst CGVS, vraag 6) om afsluitend te vragen of u nog iets toe te voegen had (Vragenlijst CGVS, vraag 7). Het gegeven dat u deze problemen met de taliban, die een significante betekenis hebben binnen uw asielrelaas, eerder niet vermeldde doet afbreuk aan uw asielrelaas en uw algemene geloofwaardigheid. Aangaande uw effectieve aansluiting bij de ALP blijven uw antwoorden evenzo summier en algemeen. Vooreerst verklaart u nietszeggend dat u ongeschoold bent en geen weet hebt op de open vraag om te vertellen over het ogenblik dat u zich bij de politie aansloot. Bijkomend geeft u aan dat de commandant naar het districtshuis ging en alles verwerkte (CGVS, pg. 17). Wanneer navolgend gevraagd wordt wanneer u zich aansloot stelt u andermaal dat u geen weet hebt en dat u ongeschoold bent. Vervolgens verwijst u opnieuw naar de commandant die alles in het districtshuis in orde bracht (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar de voorwaarden om zich bij de lokale politie te kunnen aansluiten geeft u aan dat er verschillende kantoren waren en dat de commandant alles deed. Bijkomende informatie over deze kantoren hebt u niet waarop u zich wederom beroept op het gegeven dat u geen scholing volgde (CGVS, pg. 18). Het CGVS werpt op dat van een verzoeker tot internationale bescherming verwacht kan en mag worden dat hij, geschoold of ongeschoold, op zijn minst algemene informatie kan verstrekken inzake belangrijke factoren binnen zijn asielrelaas, in concrete uw aansluitingsprocedure bij de ALP. U blijft hier evenwel in gebreke waardoor uw algemene geloofwaardigheid nogmaals wordt aangetast.

Middels uw verklaringen aangaande de opleiding die u beweert gevolgd te hebben, slaagt u er eveneens niet in om uw asielrelaas te onderbouwen en/of te staven. Zo slaagt u er in eerste instantie niet in om het CGVS een duidelijk zicht te geven op waar u uw opleiding volgde noch waar het hoofdkwartier gelegen was (CGVS, pg. 19). Verder blijft u oppervlakkig wanneer gevraagd wordt door wie u werd opgeleid en kunt u, ondanks uw verklaringen dat u zeker bent dat er buitenlanders aanwezig waren, de nationaliteit van deze buitenlanders niet benoemen (CGVS, *ibid.*). Ten slotte antwoordt u andermaal nietszeggend op de vraag hoeveel medeleerlingen er in uw opleiding waren (CGVS, pg. 20) en antwoordt u niet op de vraag op welke manier een Kalasnikov ge(de)monteerd wordt (CGVS, *ibid.*). Dergelijk gebrek aan doorleefde informatie inzake één van de belangrijkste periodes van uw vermeende carrière binnen de ALP doen andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het vermoeden dat u nooit bij de Afghaanse Lokale Politie diende, wordt verder bevestigd wanneer uw werk, na het afronden van uw opleiding, besproken wordt. Op de open vraag om over uw werk te vertellen komt u niet verder dan te stellen dat u een soldaat was, dat u bevelen opvolgde en dat u bewaakte of naar het dorp ging indien uw commandant dit beval (CGVS, pg. 20). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wat het CGVS zich bij een controlepost moet voorstellen antwoordt u niet op de vraag en begint u o.m. over vijftien collega's, waarvan er tien drie uren moesten bewaken en vijf drie uren moesten patrouilleren (CGVS, *ibid.*). Behoudens het navolgend verschaffen van algemene informatie geeft u het CGVS verder geen inkijk in de rolverdeling binnen de controlepost (CGVS, pg. 21) en blijft u in gebreke wat betreft het aannemelijk maken van operaties waaraan u deelnam (CGVS, *ibid.*). Op de vraag hoe commando's met het leger in zijn werk gingen, stelt u onbeduidend dat u de regio kende, dat u ze op de hoogte bracht wanneer er gevaar was, dat u in het dorp altijd de bevolking fouilleerde en dat het leger er gewoon stond en vroeg om de bevolking te fouilleren (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van dergelijke operaties blijft u andermaal uiterst abstract waarbij u stelt dat er in Meera Khail veel gevechten waren, dat ze een operatie wilden uitvoeren en dat jullie meegingen (CGVS, *ibid.*), om vervolgens futiel te antwoorden op de vragen welke operatie ze wilden uitvoeren en hoe de operatie verliep (CGVS, *ibid.*). Navolgend blijven uw antwoorden aangaande de procedure bij het ontmantelen van bommen en mijnen algemeen (CGVS, pg. 22), alsook uw antwoorden op de open vraag om te vertellen over uw uitrusting en bewapening (CGVS, *ibid.*) en de manier waarop uw controlepost bevoorrad werd. Niettegenstaande u ten slotte verklaart dat uw controlepost altijd werd aangevallen (CGVS, pg. 23), antwoordt u vervolgens onbenullig op de open vraag om over zo'n aanval te vertellen (CGVS, *ibid.*) en geeft u het CGVS allerminst enige inkijk in de procedure wanneer u aangevallen werd (CGVS, *ibid.*). Het manifeste gebrek aan doorleefde en gedetailleerde informatie inzake één van de belangrijkste factoren binnen uw asielrelaas, in concreto uw vermeende tewerkstelling bij de ALP, tasten uw geloofwaardigheid dermate aan dat aan uw profiel als lid van de Afghaanse Lokale Politie geen geloof gehecht kan worden.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan voornoemd profiel kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien, wat ook duidelijk blijkt uit uw verklaringen dienaangaande.

U slaagt er in eerste instantie niet in om de vaststelling van het CGVS dat er, omwille van voornoemde redenen (cf. *supra*), allerminst geloof gehecht kan worden aan de problemen die zouden voortvloeien uit uw bewering dat u weigerde om bepaalde opdrachten voor de taliban uit te voeren, te wijzigen. Hoewel u beweert met de taliban in contact gekomen te zijn is het in deze des te opmerkelijk dat u klaarblijkelijk weinig informatie heeft over de taliban in uw regio. Behoudens het benoemen van twee talibanleiders (CGVS, pg. 11), waarvan de echtheid niet gegarandeerd kan worden, kunt u verder niets over deze personen zeggen (CGVS, *ibid.*) en blijft uw antwoord op de vraag wie de onderdanen van de taliban waren ontoereikend (CGVS, *ibid.*). Op deze wijze slaagt u er geenszins in het CGVS te overtuigen dat u specifiek en wel degelijk door de taliban geviséerd werd, waardoor u uw verklaringen reduceert tot een blote bewering.

Ten slotte stelt het CGVS tegenstrijdigheden vast inzake de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt, en die voort zouden vloeien uit uw tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie. Zo verklaart u dat u meerdere malen door de taliban opgebeld werd, o.m. toen u zich te Iran bevond (CGVS, pg. 24). Tijdens deze contacten werd u bedreigd waardoor u van nummer diende te veranderen (CGVS, pg. 25). Deze verklaringen staan evenwel haaks op uw eerdere verklaringen alwaar u op datum van 13 september 2023 poneerde niet echt weet te hebben van enige dreigementen in uw hoofde of in hoofde van uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan, dit gezien u uw familie omwille van de slechte verbinding niet kon contacteren (Vragenlijst, vraag 5). De vaststelling dat u inzake een cruciale factor binnen uw asielrelaas dergelijke, onmiskenbare tegenstrijdigheden aflegt doen andermaal afbreuk aan uw geloofwaardig en dragen ertoe bij dat geen geloof gehecht kan worden aan deze vermeende vervolgingsfeiten.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven blijkt uw kennis inzake deze documenten ontoereikend waarbij u zich nogmaals beroept op het gebrek aan educatie (CGVS, pg. 5). Van een verzoeker tot internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de documenten die hij neerlegt ter staving kan toelichten. U blijft hier evenwel in gebreke. Ten slotte blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, E A S O Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of nederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/>

[files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf](#) en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](#)

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westerse land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

- “o Schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen .*
- o Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet ”) .*
- o Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht .*
- o Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen .*
- o Art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*
- o Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur .*
- o Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel”.*

Verzoeker gaat vooreerst in op de motieven die ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt *“Dat verwerende partij het asielrelaas van verzoeker niet grondig heeft geanalyseerd bij de beoordeling ervan en een subjectieve interpretatie van de feiten geeft of wat betreft de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.”*

Voorts doet verzoeker gelden *“Dat verwerende partij van in het begin heeft opgemerkt dat hij het moeilijk heeft bij het weergeven van zijn relaas door zijn ongeschooldheid.”*

Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat zijn verklaringen over zijn tewerkstelling niet overtuigen. Hij benadrukt dat verweerder zijn land en regio van herkomst niet betwist en wijst erop dat uit informatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) blijkt dat (familieleden van) personen die werkzaam waren voor het voormalige Afghaanse regime risico lopen.

Met betrekking tot het aan hem verweten gebrek aan identiteitsdocumenten voert verzoeker aan:

“Verzoeker verklaarde echter duidelijk dat deze stukken nog in Afghanistan zijn.

Bovendien is het gebruikelijk dat het CGVS nooit de taskara aanneemt als voldoende bewijs van identiteit nu er steeds wordt gesteld dat dergelijke documenten massaal worden nagemaakt.

Dit is trouwens de eigen motivering van het CGVS ook in deze bestreden beslissing zodat deze toch een tegenstrijdige houding aanneemt en het dan ook weinig zin had om dergelijke documenten bij te brengen nu het CGVS reeds op voorhand deze ongeloofwaardigheid ervan opwerpt nu deze stelt

“je taskara is hoogstens een aanwijzing van je identiteit.”

Het CGVS dient echter de verklaringen van verzoeker hierbij mee te bekijken voor deze beoordeling . Daarnaast zijn de stukken mbt de tewerkstelling bij de politie ook relevant nu die ook een bewijs van zijn identiteit inhouden.

Het CGVS gaat hier volledig aan voorbij.

Zo bracht verzoeker een badge bij omtrent zijn tewerkstelling bij de politie (...).”

Inzake zijn tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker voelde zich namelijk gedreven om de Taliban aan te pakken via zijn aansluiting bij de politie.

Zo hoopte verzoeker inderdaad een zekere rust te vinden niet alleen voor zichzelf nu hij wist dat dergelijke aansluiting de bevolking zou kunnen helpen maar deze zou hem op zijn beurt ook bescherming bieden tegen de Taliban die hem voorheen vb hadden lastiggevallen om deel te nemen aan acties (plaatsen bom) e.a.

Verzoeker verklaarde hierover namelijk gedurende het gehoor :

(...)

De stelling van het CGVS kan dan ook niet gevolgd worden waar wordt voorgehouden dat verzoeker met een aansluiting bij de politiediensten hij logischerwijze kon verwachten dan net meer in het vizier van de taliban te lopen en zijn eigen leven – en bij uitbreiding het leven van uw familie – in gevaar te brengen.

Verzoeker wist dat zijn toetreding tot de politie , deze politie anderzijds ook zou verplichten verzoeker voortaan ook te beschermen en van daaruit ook zijn familie.

Deze redenering van verzoeker is zeker gerechtvaardigd.”

Verzoeker stelt verder dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijke verklaringen aflegde over de daden waartoe de taliban hem trachtten aan te zetten.

Betreffende de informatie van verweerder waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkwam, betoogt verzoeker:

“Echter zelf al zou de bijgebrachte informatie kloppen , dan betekent dit nog niet dat deze werkwijze van de Taliban in alle gevallen van toepassing is.

Het CGVS dient de individuele situatie van elke asielzoeker grondig te onderzoeken en zich niet vast te pinnen op algemene veronderstellingen .

Zelf geeft het CGVS niet aan waarom de verklaring van verzoeker onjuist zou zijn over deze recrutering."

Dat hij voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud van zijn eerdere problemen met de taliban geen melding maakte, verklaart verzoeker als volgt:

"Echter verzoeker ging er van uit dat dergelijke problemen de evidentie zijn en verbonden zijn aan zijn recrutering bij de politie."

Waar hem summiere en algemene verklaringen worden verweten over zijn tewerkstelling bij de ALP, voert verzoeker aan:

"Echter verzoeker geeft wel degelijk duidelijke informatie over de elementen die hij kende.

Verzoeker kon deze informatie onmogelijk geven indien hij zelf geen deel had uitgemaakt van de politie.

Het CGVS gaat hier volledig aan voorbij alsook aan het gegeven dat verzoeker duidelijk een badge kon voorleggen waaruit zijn tewerkstelling bleek bij de politie.

Zie gehoorverslag:

(...)

Ook blijkt toch dat verzoeker duidelijk info kon geven over de commandant:

(...)

Verzoeker slaagde er ook in om voldoende uitleg te geven en in detail uit te wijden over de politie in tegenstelling tot wat het CGVS stelt:

(...)"

Verzoeker concludeert:

"Dat, ten gevolge, de bestreden beslissing niet gegrond is op de juiste motieven .

Dat verwerende partij de plicht heeft om zowel in rechte, als in feite, zijn beslissingen draagkrachtig te motiveren doch ook een grondig onderzoek te voeren.

Dat omwille de bovenstaande opmerkingen, dit niet het geval is, in casu nu het zich beperkt tot een subjectieve beoordeling van feiten of het relaas van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt alsook de beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Dat omwille al de bovenstaande redenen, de bestreden beslissing niet daadkrachtig is gemotiveerd .

Dat verwerende partij zijn motiveringsplicht schendt .

Dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden ."

Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

"Verzoeker merkt hier op dat voor zijn de situatie onhoudbaar werd nu hij niet de nodige bescherming kon genieten in Afghanistan door zijn functie bij de overheid.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming door verzoeker , zijn er verder in zijn hoofd wel degelijk zwaarwegende gronden die maken dat hij bij een terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld .

De situatie van verzoeker werd op geen enkele wijze onderzocht nl bij een terugkeer naar Afghanistan .

Het profiel van verzoeker werd bij een terugkeer helemaal niet onderzocht."

Waar verweerder verwijst naar informatie van EUAA, verwijst verzoeker bovendien naar en citeert hij uit het Belgische reisadvies inzake Afghanistan.

"Verzoeker verblijft aldus in nu in een land wat volgens de taliban "ongelovige landen" zijn, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft.

De bestreden beslissing hield hier geen rekening mee.

Enige motivering hieromtrent, de situatie van "terugkeerders", ontbreekt.

Evenmin is er actuele informatie hierover terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoeker vraagt om een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees voor vervolging."

Verzoeker wijst vervolgens op en citeert uit algemene informatie omtrent de situatie voor personen die in het Westen hebben geleefd en die terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker stelt aan de hand van deze informatie dat zijn vrees voor de taliban sedert de machtsovername gegrond is. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet aantoonde dat hij hiervoor geen vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker verwijst in dit kader naar artikel 3 EVRM en naar het non-refoulementbeginsel in artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Verzoeker concludeert:

“De RVV erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten. Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert, zoals hierboven ook aangehaald. Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN Vluchtelingenverdrag. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht. Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen. Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.”

Verzoeker gaat vervolgens in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij stelt:

“De bestreden beslissing is op dit punt niet ernstig te noemen. Het Commissariaatgeneraal voldoet hier immers niet aan de onderzoeksbevoegdheid, noch houdt het terdege rekening met alle elementen in het dossier. Verzoeker loopt een reëel gevaar nu de taliban aan de macht zijn in Afghanistan. Indien hij zou worden teruggestuurd, bestaat er een reëel, realistisch risico dat hij ernstige schade zou oplopen.

(...)

Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Het is dan ook frappant te noemen dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht hebben, er nagenoeg geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend.

Het nieuwe beleid inzake de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en een verbeterde veiligheidssituatie nu de taliban de macht hebben kunnen claimen. Verzoeker is niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing.”

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

“Verzoeker wijst in dit kader op het feit dat hij sinds 2021 Afghanistan is ontvlucht en sinds 2023 in België verblijft wat volgens de taliban “een niet-moslim land” is en aldus bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als ‘verwesterd’ (zie supra). Dit is een persoonlijke omstandigheid die voor hem het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

(...)

Verzoeker stelt dat de hierboven reeds aangehaalde persoonlijke omstandigheden, indien niet voldoende om in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, minstens in aanmerking genomen dienen te worden bij de beoordeling omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing houdt hiermee echter geen rekening, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel ook hier is geschonden.”

Verzoeker doet vervolgens een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de preciaire sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. In dit kader wijst hij ook op (informatie over) de situatie en de gepleegde mensenrechtenschendingen onder het talibanregime in dit land. Ook haalt hij aan dat artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden worden doordat er geoordeeld wordt dat hij kan terugkeren naar Afghanistan.

Tevens geeft hij aan:

“Verweerster is onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De verweerster heeft nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en heeft onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Op meerdere gronden dient verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend.”

Verzoeker besluit:

“De verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht.”

Verzoeker stelt verder dat de houding van het CGVS in strijd is met de recente resolutie van het Europees Parlement van 7 april 2022.

Verzoeker vervolgt:

“Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie voor verzoeker gaat het CGVS er ten onrechte van uit dat er geen willekeurige onveiligheid of gevaarssituatie voor hem aanwezig is.

Verzoeker kan dit niet bijtreden waar de Franstalige kamer van de RVV in een arrest reeds hierover oordeelde (zie nr (...)) .Ook de regio van verzoeker kent dergelijk willekeurig geweld.

(...)

Ook verzoeker toonde aan werkzaam te zijn bij de politie en hierdoor en zijn familie dus gevisieerd te worden door de Taliban:

(...)

Ook verzoeker is “verwesterlijkt “ en dit aspect dient ook juist beoordeeld te worden :

(...)

Dat verwerende partij niet draagkrachtig zijn weigering tot het toekennen van de subsidiaire statuut motiveert

.

Dat verwerende partij zijn appreciatie marge overschrijdt .

Dat verwerende partij zijn motiveringsplicht schendt .

Dat voor al die redenen, de bestreden beslissing vernietigd moet worden en de subsidiaire bescherming aan verzoeker toegekend moet worden .”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde,

- de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling,

In ondergeschikte orde,

- De bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde,

- De bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat Generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 9 april 2025 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt, waar hij de schending aanvoert van *“de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur”*, niet welk(e) beginsel(en) hij benevens de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker preciseert verder niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze

beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing. In zoverre hij beweert dat hij ongeschoold is, dient vooreerst immers te worden vastgesteld dat verzoeker over zijn gebrek aan scholing frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Bij de DVZ verklaarde verzoeker nog duidelijk geen analfabeet te zijn en tot het derde jaar lager onderwijs naar school te zijn geweest (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter nooit naar school te zijn geweest in Afghanistan omdat daar geen goede scholen waren en (volledig) ongeschoold te zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.8, 17). Dat verzoeker over zijn (gebrek aan) scholing dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij ongeschoold zou zijn en doet ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden. Hoe dan ook toont verzoeker, die bovendien actief blijkt te zijn op tal van sociale media (*ibid.*, p.10), niet aan en maakt hij niet aannemelijk dat hij, dit louter omwille van zijn voorgehouden lage scholingsgraad, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dermate aangetast of beperkt zouden zijn dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Verzoeker legt ter staving van deze beweringen immers niet het minste begin van bewijs bij. Hij reikt geen enkel attest aan waaruit het voorgaande kan blijken. Bovendien kan in dit kader worden opgemerkt dat het, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geenszins onredelijk is om ook van een laaggeschoolde verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn identiteit, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij in dit kader voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. Dient voorts te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient te worden vastgesteld dat er *in casu* een veelheid aan voldoende recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen beschikbaar is en wordt aangeleverd, die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. De Raad is dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Nog daargelaten dat verzoeker in Afghanistan duidelijk nog over een netwerk beschikt dat hem kan ondersteunen en hem van onderdak kan voorzien en dat hij met dit netwerk nog in contact staat (administratief dossier, npo, p.4, 7-8; verklaring DVZ, nr.13, 15, 19), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals

verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precare sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing en in verweerders aanvullende nota eveneens als standpunt werd ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoeker stelt zijn regio en land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van concrete problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Deze problemen en vrees zouden zijn voortgesprongen uit zijn tewerkstelling, gedurende zes maanden, voor de ALP.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde asielmotieven worden ondermijnd doordat verzoeker ter staving van zijn voorgehouden identiteit geen identiteitsdocumenten neerlegt en ter verklaring van het ontbreken van deze documenten geen dienstige verklaring biedt. Verzoeker gaf reeds bij de DVZ namelijk aan dat zowel zijn originele paspoort als zijn originele taskara zich nog in zijn dorp in Afghanistan bevonden (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.26). Bovendien stond hij nog in contact met zijn familie aldaar (administratief dossier, npo, p.7-8). Aldus kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn voormelde identiteitsdocumenten zou neerleggen. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Vooreerst slaagde u er niet in om uw beweemde identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Bij uw gehoor d.d. 19 juli 2024 legde u immers geen taskara noch enig identiteitsbewijs neer, dit gezien u beweert dat zowel uw

taskara als uw paspoort nog in uw dorp liggen (Verklaring DVZ, vraag 26.). Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.”

Dient voorts te worden vastgesteld dat zowel de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas als de beweerde nood aan internationale bescherming die hieruit zou voortvloeien op fundamentele wijze worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Verzoeker verbleef na zijn vertrek uit zijn land van herkomst namelijk in en reisde geruime tijd door verschillende veilige landen en lidstaten van de EU, en dit zonder in één van deze landen op een gedegen wijze een verzoek om internationale bescherming te doen gelden (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.30, 34-35, 39, 42). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en in dit verzoek zou volharden. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn aankomst in Europa dermate talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts op een gedegen wijze te doen gelden in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beweegredenen om zich aan te sluiten bij de ALP.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Het CGVS stelt verder vast dat uw antwoorden inzake uw vermeende tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) weinig weten te overtuigen.

Zo kan in eerste instantie, om diverse redenen, weinig geloof gehecht worden aan de redenen waarom u besloot om zich bij de ALP aan te sluiten. U verklaart dat u vroeger door de taliban werd lastig gevallen en o.m. gevraagd werd om deel te nemen aan acties, waaronder het plaatsen van een ‘jerrycanbom’ aan een controlepost van het leger (CGVS, pg. 11, 12, 14, 15, 25). Omwille van deze problemen met de taliban werd u, naar uw verklaringen, gedwongen om naar de overheid te gaan teneinde rust te vinden (CGVS, pg. 11, 13, 15).

Ten eerste stelt het CGVS dienaangaande vast dat het allerm minst logisch is dat u zich in uw zoektocht naar rust bij de ALP aansloot. Met een aansluiting bij de politiediensten kon u immers logischerwijze verwachten dat u net meer in het vizier van de taliban zou lopen en u uw eigen leven – en bij uitbreiding het leven van uw familie – in gevaar bracht. Tegen dit licht raakt het bijgevolg kant noch wal dat u deze rust zocht door één van de aartsvijanden van de taliban te vervoegen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij herhaalt dat hij dacht dat hij een zekere rust zou kunnen vinden en dat hijzelf en zijn familie bescherming zouden genieten tegen de taliban, dient immers te worden vastgesteld dat dit gelet op verzoekers overige verklaringen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeker gaf namelijk aan dat de taliban in zijn eigen dorp waren gestationeerd en er de wet dicteerden (administratief dossier, npo, p.11). De overheid was enkel in een verderop gelegen dorp aanwezig. Bovendien gaf hij, zoals hieronder zal blijken, aan dat zijn controlepost voortdurend werd aangevallen. Gelet op deze verklaringen, bracht verzoeker zowel zijn eigen leven als dat van zijn familie wel degelijk in gevaar en kwam hij net meer in het vizier van de taliban door zich aan te sluiten bij de ALP. Dat hij zulks niet zou hebben beseft en zichzelf omdat hij rust zocht zou hebben aangesloten bij de ALP, mist iedere geloofwaardigheid.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat betreft uw verklaringen als zou de taliban gepoogd te hebben u aan te zetten om bepaalde opdrachten voor hen uit te voeren (CGVS, pg. 11, 12, 14, 15, 25), dient er voorts op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt

beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

*Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, naar uw verklaringen werd u enkel door de taliban aangesproken gezien ze een probleem hadden met jongeren (CGVS, pg. 11, 25), zelf niet gedood wilden worden (CGVS, pg. 25) en u de regio goed kende (CGVS, *ibid.*)."*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe boudweg te poneren dat uit de door verweerder gehanteerde informatie niet kan worden afgeleid dat de door hem geschetste gang van zaken onmogelijk zou zijn. Hiermee ontkracht verzoeker de voormelde motieven en de landeninformatie waarop deze motieven schragen hoegenaamd niet.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

*"Ten slotte acht het CGVS het merkwaardig dat u, voorafgaand aan uw gehoor d.d. 19 juli 2024 bij het CGVS, gedurende uw asielprocedure met geen woord repte over de voornoemde problemen met de taliban. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u nooit vragen gesteld werden en/of informatie gevraagd (CGVS, pg. 13). Het CGVS merkt dienaangaande op dat u nochtans letterlijk gevraagd werd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5), dat u gevraagd werd of u persoonlijk werd bedreigd (Vragenlijst CGVS, *ibid.*), dat er navolgend gevraagd werd of u voor de rest nog problemen had (Vragenlijst CGVS, *ibid.*), dat de vraag gesteld werd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had met autoriteiten, medeburgers en/of problemen van algemene aard (Vragenlijst CGVS, vraag 6) om afsluitend te vragen of u nog iets toe te voegen had (Vragenlijst CGVS, vraag 7). Het gegeven dat u deze problemen met de taliban, die een significante betekenis hebben binnen uw asielrelaas, eerder niet vermeldde doet afbreuk aan uw asielrelaas en uw algemene geloofwaardigheid."*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Net omdat deze problemen verbonden waren aan en aan de grondslag lagen van zijn rekrutering bij de politie, kon van verzoeker worden verwacht dat hij deze problemen, indien zijn verklaringen strookten met de waarheid, zou hebben vermeld in de vragenlijst. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de voortdurende aanmaningen en bedreigingen door de taliban die ten grondslag lagen van zijn beslissing zich aan te sluiten bij de ALP hierin niet zou hebben vermeld. Bovendien liet verzoeker niet enkel na deze problemen te vermelden. Verzoeker ontkende in de vragenlijst namelijk uitdrukkelijk dat hij naast de aldaar door hem aangehaalde asielmotieven nog andere problemen had gekend in Afghanistan (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Even verder stelde verzoeker nogmaals expliciet dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde problemen, in Afghanistan nooit andere problemen kende met zijn autoriteiten, met zijn medeburgers of van algemene aard (*ibid.*, nr.3.7.).

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers vermeende gebrek aan scholing, wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers vermeende tewerkstelling voor de ALP verder met recht gemotiveerd:

*"Aangaande uw effectieve aansluiting bij de ALP blijven uw antwoorden evenzo summier en algemeen. Vooreerst verklaart u nietszeggend dat u ongeschoold bent en geen weet hebt op de open vraag om te vertellen over het ogenblik dat u zich bij de politie aansloot. Bijkomend geeft u aan dat de commandant naar het districtshuis ging en alles verwerkte (CGVS, pg. 17). Wanneer navolgend gevraagd wordt wanneer u zich aansloot stelt u andermaal dat u geen weet hebt en dat u ongeschoold bent. Vervolgens verwijst u opnieuw naar de commandant die alles in het districtshuis in orde bracht (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar de voorwaarden om zich bij de lokale politie te kunnen aansluiten geeft u aan dat er verschillende kantoren waren en dat de commandant alles deed. Bijkomende informatie over deze kantoren hebt u niet waarop u zich wederom beroept op het gegeven dat u geen scholing volgde (CGVS, pg. 18). Het CGVS werpt op dat van een verzoeker tot internationale bescherming verwacht kan en mag worden dat hij, geschoold of ongeschoold, op zijn minst algemene informatie kan verstrekken inzake belangrijke factoren binnen zijn asielrelaas, in concrete uw aansluitingsprocedure bij de ALP. U blijft hier evenwel in gebreke waardoor uw algemene geloofwaardigheid nogmaals wordt aangetast."*

Middels uw verklaringen aangaande de opleiding die u beweert gevolgd te hebben, slaagt u er eveneens niet in om uw asielrelaas te onderbouwen en/of te staven. Zo slaagt u er in eerste instantie niet in om het CGVS een duidelijk zicht te geven op waar u uw opleiding volgde noch waar het hoofdkwartier gelegen was (CGVS, pg. 19). Verder blijft u oppervlakkig wanneer gevraagd wordt door wie u werd opgeleid en kunt u, ondanks uw verklaringen dat u zeker bent dat er buitenlanders aanwezig waren, de nationaliteit van deze buitenlanders niet benoemen (CGVS, *ibid.*). Ten slotte antwoordt u andermaal nietszeggend op de vraag hoeveel medeleerlingen er in uw opleiding waren (CGVS, pg. 20) en antwoordt u niet op de vraag op welke manier een Kalasjnikov ge(de)monteerd wordt (CGVS, *ibid.*). Dergelijk gebrek aan doorleefde informatie inzake één van de belangrijkste periodes van uw vermeende carrière binnen de ALP doen andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het vermoeden dat u nooit bij de Afghaanse Lokale Politie diende, wordt verder bevestigd wanneer uw werk, na het afronden van uw opleiding, besproken wordt. Op de open vraag om over uw werk te vertellen komt u niet verder dan te stellen dat u een soldaat was, dat u bevelen opvolgde en dat u bewaakte of naar het dorp ging indien uw commandant dit beval (CGVS, pg. 20). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wat het CGVS zich bij een controlepost moet voorstellen antwoordt u niet op de vraag en begint u o.m. over vijftien collega's, waarvan er tien drie uren moesten bewaken en vijf drie uren moesten patrouilleren (CGVS, *ibid.*). Behoudens het navolgend verschaffen van algemene informatie geeft u het CGVS verder geen inkijk in de rolverdeling binnen de controlepost (CGVS, pg. 21) en blijft u in gebreke wat betreft het aannemelijk maken van operaties waaraan u deelnam (CGVS, *ibid.*). Op de vraag hoe commando's met het leger in zijn werk gingen, stelt u onbeduidend dat u de regio kende, dat u ze op de hoogte bracht wanneer er gevaar was, dat u in het dorp altijd de bevolking fouilleerde en dat het leger er gewoon stond en vroeg om de bevolking te fouilleren (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van dergelijke operaties blijft u andermaal uiterst abstract waarbij u stelt dat er in Meera Khail veel gevechten waren, dat ze een operatie wilden uitvoeren en dat jullie meegingen (CGVS, *ibid.*), om vervolgens futiel te antwoorden op de vragen welke operatie ze wilden uitvoeren en hoe de operatie verliep (CGVS, *ibid.*). Navolgend blijven uw antwoorden aangaande de procedure bij het ontmantelen van bommen en mijnen algemeen (CGVS, pg. 22), alsook uw antwoorden op de open vraag om te vertellen over uw uitrusting en bewapening (CGVS, *ibid.*) en de manier waarop uw controlepost bevoorrad werd. Niettegenstaande u ten slotte verklaart dat uw controlepost altijd werd aangevallen (CGVS, pg. 23), antwoordt u vervolgens onbenullig op de open vraag om over zo'n aanval te vertellen (CGVS, *ibid.*) en geeft u het CGVS allerm minst enige inkijk in de procedure wanneer u aangevallen werd (CGVS, *ibid.*). Het manifeste gebrek aan doorleefde en gedetailleerde informatie inzake één van de belangrijkste factoren binnen uw asielrelaas, in concreto uw vermeende tewerkstelling bij de ALP, tasten uw geloofwaardigheid dermate aan dat aan uw profiel als lid van de Afghaanse Lokale Politie geen geloof gehecht kan worden."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er in dit kader immers toe te wijzen op een aantal verklaringen die hij wel kon afleggen. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, wegen deze verklaringen echter geenszins op tegen de veelheid aan voormelde, aperte vaagheden en lacunes in zijn verklaringen.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij de ALP. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten.

Aangaande deze vermeende problemen, wordt in de bestreden beslissing bovendien geheel terecht gesteld: "Hoewel u beweert met de taliban in contact gekomen te zijn is het in deze des te opmerkelijk dat u klaarblijkelijk weinig informatie heeft over de taliban in uw regio. Behoudens het benoemen van twee talibanleiders (CGVS, pg. 11), waarvan de echtheid niet gegarandeerd kan worden, kunt u verder niets over deze personen zeggen (CGVS, *ibid.*) en blijft uw antwoord op de vraag wie de onderdanen van de taliban waren ontoereikend (CGVS, *ibid.*). Op deze wijze slaagt u er geenszins in het CGVS te overtuigen dat u specifiek en wel degelijk door de taliban gevisieerd werd, waardoor u uw verklaringen reduceert tot een blote bewering.

Ten slotte stelt het CGVS tegenstrijdigheden vast inzake de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt, en die voort zouden vloeien uit uw tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie. Zo verklaart u dat u meerdere malen door de taliban opgebeld werd, o.m. toen u zich te Iran bevond (CGVS, pg. 24). Tijdens deze contacten werd u bedreigd waardoor u van nummer diende te veranderen (CGVS, pg. 25). Deze verklaringen staan evenwel haaks op uw eerdere verklaringen alwaar u op datum van 13 september 2023 poneerde niet echt weet te hebben van enige dreigementen in uw hoofde of in hoofde van uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan, dit gezien u uw familie omwille van de slechte verbinding niet kon contacteren (Vragenlijst, vraag 5). De vaststelling dat u inzake een cruciale factor binnen uw asielrelaas dergelijke, onmiskenbare tegenstrijdigheden aflegt doen andermaal afbreuk aan uw geloofwaardig en dragen ertoe bij dat geen geloof gehecht kan worden aan deze vermeende vervolgingsfeiten."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen doch laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende beroepsverleden en problemen in Afghanistan.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar (informatie over) de situatie voor (familieleden van) personen die werkzaam waren onder het voormalige Afghaanse regime verder niet dienstig. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt in het voorliggende verzoekschrift, verder geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Dient vooreerst immers te worden vastgesteld dat al deze documenten slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien blijkt uit de landeninformatie zoals aangehaald in de bestreden beslissing dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals ook de neergelegde documenten en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van de betreffende documenten nog verder relativeert. Daarenboven kan aan zulke documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zulke documenten echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Bijkomend kan bovendien nog worden opgemerkt dat zich op een aantal van de betreffende documenten kennelijk enkele anomalieën vertonen. Zo valt het op dat op een aantal van deze documenten de hoofding onzorgvuldig is opgesteld en de spatie tussen de woorden '*Islamic*' en '*Republic*' ontbreekt. Op het Health Certificate is de vermelding 'Health Certificate' onzorgvuldig uitgelijnd en zijn ook de Arabische en de Engelstalige vermeldingen in het kader op dit document onzorgvuldig gepositioneerd ten opzichte van zowel het kader als elkaar. De bankkaart van de Kabulbank is met uitzondering van de hoofding volledig in het Engels opgesteld. Dat een Afghaanse bank Engelstalige bankkaarten zou uitreiken, is niet aannemelijk. Bovendien is één van de vermeldingen op deze kaart niet ingevuld. De overige documenten en badges betreffen verder stukken die eenvoudigweg aan- of na te maken zijn en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan.

In zoverre verzoeker daarnaast aanhaalt dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geviséerd of vervolgd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd bij een terugkeer naar Afghanistan, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale

vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als

'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie".

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven Afghanistan te hebben verlaten en enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Verzoeker beperkt zich er in dit kader immers toe eenvoudigweg te wijzen op het feit dat hij Afghanistan in 2021 verliet en dat hij reeds sedert 2023 in België vertoeft. Er kan, in tegenstelling met wat verzoeker middels een verwijzing naar algemene landeninformatie tracht te laten uitschijnen, echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft Afghanistan te hebben verlaten, afwezig te zijn geweest uit Afghanistan, enkele jaren in Europa te hebben verbleven en alhier te hebben geleefd zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont *in concreto* voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst.

Bovendien zijn er een aantal elementen die duidelijk wijzen op het tegendeel. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker zelf nooit eerder aanhaalde dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden gepercipieerd en daardoor problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Nochtans werd aan hem bij het CGVS expliciet gevraagd of er, benevens de door hem aangehaalde problemen met de taliban, nog andere redenen waren waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker ontkende zulks uitdrukkelijk (administratief dossier, npo, p.15). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds volwassen was op het ogenblik waarop hij Afghanistan verliet. Aldus kan worden aangenomen dat hij reeds gevormd was naar de Afghaanse normen en waarden. Bovendien blijkt in dit kader uit verzoekers verklaringen dat de taliban indertijd reeds de controle hadden over zijn dorp. Zo gaf hij aan dat de taliban aldaar waren gestationeerd, de wet dicteerden en de inwoners aanspraken op hun gedrag. Zo werden deze aangemaand om naar de moskee te gaan en werden zij aangesproken op hun snit en baardgroei (*ibid.*, p.11). Ook omschreef verzoeker zich steevast als soennitisch moslim, gaf hij aan deze religie ook in België nog te praktiseren en stelde hij nog te bidden (*ibid.*, p.6; verklaring DVZ, nr.9). Daarenboven bleek reeds hoger dat verzoeker in Afghanistan duidelijk nog beschikt over een familiaal netwerk en met dit netwerk nog in contact staat. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, toont verzoeker daarbij geenszins aan dat zijn familieleden in zijn land en regio van herkomst zouden kampen met problemen. Redelijkerwijze kan bijgevolg worden gesteld dat zijn naaste familie geen problemen heeft met het volgen van de in deze regio geldende gebruiken, waarden en normen. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekers familieleden hem

opnieuw in hun midden kunnen opnemen en hem kunnen informeren over en hem kunnen begeleiden en vergezellen bij het naleven van de aldaar heersende normen, regels en gebruiken.

Verzoeker, die bovendien niet aantoonst dat of op welke wijze de taliban van zijn verblijf in het Westen op de hoogte zouden zijn gekomen of zouden riskeren te komen, geeft *in concreto* aldus geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het loutere gegeven dat hij bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan eventueel terug bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren in zijn hoofd zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijn hoofd een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad verder dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de beschikbare, heden voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofd van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting”.

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie en rekening houdende met hetgeen reeds hoger werd vastgesteld aangaande de door verzoeker ten berde gebrachte asielmotieven (waaronder zijn voorgehouden concrete problemen, zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en zijn verblijf in Europa), dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar rechtspraak die in het verleden werd geveld door de Raad geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.11. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist artikel 33 van dit verdrag *in casu* verder toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

4.12. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT